Lieta Nr. A42535306
Nr. A916-08/5

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2008. gada 10. martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I. Kaļiņina,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *V.B.* pieteikuma par Liepājas pilsētas domes Pašvaldības policijas priekšnieka 2006. gada 3. augusta lēmuma Nr. D48-1071/18 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Liepājas pilsētas Pašvaldības policijas priekšnieka 2006. gada 3. augusta lēmumu Nr. D48-1071/18 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) atstāts negrozīts Liepājas pilsētas Pašvaldības policijas amatpersonas 2006. gada 14. jūnija lēmums Nr. D48-1044 par *V.B.* (turpmāk arī – pieteicējs) sodīšanu ar naudas sodu 20 latu apmērā.

Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka 2006. gada 9. jūnijā pieteicējam sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols ZZ Nr.203416, par to, ka 2006. gada 9. jūnijā plkst. 15.20 uz ielas, Lielā ielā 2, Liepājā, pieteicējs atradās sabiedriskā vietā reibuma stāvoklī, cilvēka cieņu aizskarošā izskatā – nebija spējīgs patstāvīgi pārvietoties. Pieteicējam saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 171. panta pirmo daļu piemērots naudas sods 20 latu apmērā.

Protokols sastādīts pieteicējam klātesot, ko apliecina viņa paraksti protokolā, kā arī protokola paskaidrojuma sadaļā pieteicējs ierakstījis, ka piekrīt pārkāpumam. Līdz ar to nebija nepieciešams veikt alkohola ietekmes pārbaudi, saskaņā ar Ministru kabineta 2005. gada 23. augusta noteikumu Nr. 625 „Alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes pārbaudes kārtība" (turpmāk – MK noteikumi) normām. Tāpēc pieteicēja sūdzībā minētās norādes par pierādījumu trūkumu pārkāpuma lietā neatbilstot patiesībai.

[2] Pieteicējs iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot atcelt pārsūdzēto lēmumu.

Pieteicējs pieteikumā norāda, ka administratīvā lieta izskatīta bez viņa klātbūtnes, ka policists nav nosaucis savu uzvārdu, amatu un dienestu, kuru viņš pārstāv, nav nosaucis dienesta tālruņa numuru, nav paskaidrots, kādu likumu ar savām darbībām pieteicējs pārkāpis.

Atbildējs nav ievērojis MK noteikumu 8. punkta prasības par alkohola koncentrācijas pārbaudi, bet uzsver to, ka pieteicējs ir parakstījis protokolu. Pieteicējs norāda, ka ir ukrainis, slikti saprot krieviski un latviešu valodu nepārvalda. Protokols pieteicējam netika pārtulkots.

Nepamatots un nelikumīgs ir Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras 2006. gada 7. septembra paziņojums Nr. 78825 „Par soda naudas ieturēšanu no pensijas".

[3] Liepājas pilsētas Pašvaldības policija lietā sniegtajā rakstveida paskaidrojumā uzskata pieteikumu par nepamatotu un noraidāmu pilnā apjomā, balstoties uz pārsūdzētajā lēmumā ietvertajiem argumentiem un papildus paskaidro turpmāko.

[3.1] Liepājas pilsētas pašvaldības policijas policists, aizturot pieteicēju un sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, nav pārkāpis tiesību normas un rīkojies atbilstoši likuma „Par policiju" prasībām, ievērojot LAPK noteikumus. Administratīvā pārkāpuma protokolā pieteicējs ir izdarījis tikai atzīmi, ka atzīst vainu, ka ar protokola saturu viņš iepazīstināts, bet nav izteicis nekādus iebildumus, nav norādījis uz policijas darbinieka pieļautajiem pārkāpumiem.

[3.2] *V.B.* administratīvā lieta izskatīta bez viņa klātbūtnes saskaņā ar LAPK 260. panta trešo daļu. *V.B.* savlaicīgi, 2006. gada 9. jūnijā, pēc administratīvā pārkāpuma protokola noformēšanas, tika paziņots, izsniedzot pavēsti, par lietas izskatīšanas laiku, 2006. gada 14. jūniju, un izskatīšanas vietu. Par to liecina paskaidrojumam pievienotā pavēstes kopija. Tādejādi, izskatot *V.B.* administratīvā pārkāpuma lietu bez *V.B.* klātbūtnes, tika ievērotas procesuālo tiesību normas, nepārkāpjot LAPK 260. pantā noteiktās personas tiesības būt klāt lietas izskatīšanā un sniegt paskaidrojumus lietas izskatīšanas gaitā.

[3.3] Atbildētājs nav pārkāpis MK noteikumu 8. punkta noteikumus, kas nosaka, ka pārbaude jāveic gadījumā, ja alkohola ietekmes pārbaude ir nepieciešama. Konkrētajā gadījumā šāda pārbaude nebija nepieciešama, jo *V.B.* administratīvā protokola noformēšanas gaitā ne tikai nenoliedza to, ka ir izdarījis administratīvā pārkāpuma protokolā ZZ Nr.203416 minēto pārkāpumu, bet ir atzinis pat savu vainu, izdarot minētai izpratnei analogu ierakstu protokolā. Aizturot un ievietojot *V.B.* īslaicīgās aizturēšanas telpās, Pašvaldības policijas feldšere konstatēja alkohola ietekmi (vidēju reibumu) *V.B.*, par to liecina aizturēto personu uzskaites žurnālā izdarītais ieraksts.

[4] Pieteicējs iesniegumā (lietas 36. lapa) un atbildētājs rakstveida paskaidrojumā (lietas 45. lapa) ir piekrituši lietas izskatīšanai rakstveida procesā. Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 114. panta pirmo daļu, tiesa nolēma lietu izskatīt rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, pārbaudījusi un novērtējusi administratīvā procesa dalībnieku izvirzītos argumentus un pierādījumus lietā pēc savas iekšējas pārliecības, atzīst, ka pieteicēja pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[6] Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 103. pantā noteikts tiesas pienākums, izskatot administratīvo lietu, pārbaudīt iestādes izdota administratīvā akta tiesiskumu un lietderības apsvērumus iestādes rīcības brīvības ietvaros. Administratīvā akta tiesiskums tiek vērtēts, pārbaudot, vai iestāde to izdodot, rīkojusies saskaņā ar materiālajām un procesuālajām normām. Lietderības apsvērumi tiek vērtēti, pārbaudot, vai administratīvais akts izdots pamatoti un vai tas pārlieku neierobežo personas intereses, samērojot tās ar sabiedrības interešu aizsardzību.

Administratīvā akta, ar kuru uzlikts administratīvais sods pieteicējam, izdošana saistīta arī ar LAPK noteiktā procesa ievērošanu.

[7] Saskaņā ar LAPK 8. panta pirmo daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Līdz ar to spriedumā LAPK normas, kas paredz atbildību par administratīvo pārkāpumu, ir izteiktas likuma redakcijā, kas bija spēkā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā.

Pārsūdzētais lēmums, kas pieteicējam ir nelabvēlīgs administratīvais akts, pamatots ar LAPK 171. panta pirmo daļu, kas noteic, ka par alkoholisko dzērienu vai citu apreibinošo vielu lietošanu sabiedriskās vietās, izņemot vietas, kurās alkoholisko dzērienu lietošanu atļāvusi pašvaldība, vai par atrašanos sabiedriskās vietās tādā

reibuma stāvoklī, kas aizskar cilvēka cieņu, – izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu līdz piecdesmit latiem.

[8] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2006. gada 9. jūnijā plkst. 15.20 atradās sabiedriskajā vietā Liepājā, Lielā ielā 2.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs atradies sabiedriskajā vietā tādā reibuma stāvoklī, kas aizskar cilvēka cieņu.

[9] Atbilstoši LAPK 9. pantā noteiktajam, par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Saskaņā ar LAPK 243. panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu, panta pirmajā daļā minētos faktus citastarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var tikt atzīts protokols, personas paskaidrojums, liecinieku liecības, policijas darbinieku sastādītie ziņojumi.

[10] Tiesa konstatē, ka konkrētajā lietā ir šādi pierādījumi.

[10.1] 2006. gada 9. jūnija administratīvā pārkāpuma protokols ZZ Nr. 203416 (turpmāk – protokols, lietas 21. – 22. lapa), kurā konstatēts, ka pieteicējs 2006. gada 9. jūnijā plkst. 15.20 Liepājā, Lielā ielā 2 atradās sabiedriskajā vietā, tādā reibuma stāvoklī, kas aizskar cilvēka cieņu – gulēja uz ietves.

Pieteicējs protokolā pašrocīgi ierakstījis, ka šādam lietas faktisko apstākļu izklāstam piekrīt.

[10.2] 2006. gada 9. jūnija Liepājas pašvaldības policijas kārtībnieka Raivo Vīguļa ziņojums (lietas 23. lapa), kurā norādīti protokolā fiksēti apstākļi, kā arī papildus ietverta informācija, ka pieteicējs šajā pašā datumā plkst. 15.45 nogādāts īslaicīgas aizturēšanas telpās Jelgavas ielā 48 un pēc atskurbšanas pieteicējs 2006. gada 9. jūnijā plkst. 20.10 atbrīvots (lietas 24. lapa).

[11] LAPK 244. pantā noteikts, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Savukārt Administratīvā procesa likuma 154. pantā noteikts, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Nekādiem pierādījumiem nav iepriekš noteikta spēka, kas saistītu tiesu.

[12] Izvērtējot [10] punktā minētos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā, tiesa secina, ka ar administratīvā pārkāpuma protokolu, pašvaldības policijas kārtībnieka ziņojumu ir pierādīts, ka pieteicējs 2006. gada 9. jūnijā plkst. 15.20 Liepājā, Lielā ielā 2 atradās sabiedriskajā vietā, tādā reibuma stāvoklī, kas aizskar cilvēka cieņu – gulēja uz ietves, līdz ar to izdarīja administratīvo pārkāpumu, par kuru paredzēta atbildība LAPK 171. panta pirmajā daļā.

[13] Atbilstoši APL 235. panta otrajai daļai pret rakstveida pierādījuma patiesīgumu nevar iebilst persona, kura pati to parakstījusi. Šī persona var apstrīdēt šādu

pierādījumu, ja paraksts dots vardarbības, draudu vai viltus ietekmē.

[14] Tiesa konstatē, ka pieteicējs protokolā fiksētos apstākļus ir apliecinājis gan ar savu parakstu, gan ar piebildi par piekrišanu. Tiesa atzīst, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir viens no būtiskākajiem rakstveida pierādījumiem lietā, jo tajā tiek fiksēti fakti uzreiz pēc notikuma, bieži – notikuma vietā. Tas tiek darīts ar nolūku, lai notikuma fakti būtu dokumentēti pēc iespējas precīzāk un lai nebūtu pat mazākas iespējas tos, aprakstot pēc ilgāka laika, atspoguļot neprecīzi vai pat sagrozīt. Minēto iemeslu dēļ tiesa uzskata par precīzākiem tos pieteicēja apliecinājumus, kas fiksēti administratīvā pārkāpuma protokolā, nevis tos, kurus pieteicējs min, apstrīdot un pārsūdzot atbildētāja lēmumus, jo pieteicējs ir tā persona, kas bija fiksēta kā LAPK 171. panta pirmajā daļā noteiktās kārtības pārkāpējs, līdz ar to tiesa atzīst, ka pieteicējam, vēlāk noliedzot administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, var būt interese izvairīties no administratīvās atbildības.

[15] No pieteicēja pieteikuma izriet, ka viņš ir iebildis pret protokolā konstatētajiem faktiskajiem apstākļiem tikai 2006. gada 26. jūlijā, apstrīdot 2006. gada 14. jūnija lēmumu, norādot, ka atbildētāja darbinieki nebija veikuši alkohola koncentrācijas noteikšanu pieteicēja asinīs pēc pieteicēja aizturēšanas 2006. gada 9. jūnijā.

[16] Tiesa atzīst, ka LAPK 171. panta pirmajā daļā noteiktā administratīvā pārkāpuma sastāva konstatēšanai pietiek ar to, ka tiek fiksēts sabiedriskajā vietā (konkrētajā gadījumā uz ielas, kas uzskatama par sabiedrisko vietu) personas fizisks stāvoklis – cilvēka cieņu aizskarošs izskats – gulēšana uz ielas, un cēloņsakarības noskaidrošana – kāpēc persona guļ uz ielas. To, ka persona nav spējīga pārvietoties alkohola ietekmes dēļ, pašvaldības policijas kārtībnieks, kas ikdienā uzrauga sabiedriskās kārtības noteikumu ievērošanu, ir spējīgs noteikt arī pēc citiem pieļautā pārkāpuma blakus apstākļiem, piemēram, alkohola smakas, personas runas stila un tās izteiksmes formām, uzvedības. Apstāklis, ka pieteicējs 2006. gada 9. jūnijā plkst. 15.20 atradies alkohola reibuma stāvoklī apstiprinās arī ar to, ka šajā pašā datumā plkst. 20.10 pieteicējs *pēc atskurbšanas* atbrīvots no īslaicīgās aizturēšanas.

Kā atzinusi Administratīvā apgabaltiesa spriedumā lietā Nr.12238006 - gadījumā, ja lietā nav veikta pārbaude alkohola ietekmes noteikšanai, par personas reibumu var liecināt arī citi pierādījumi, ņemot vērā arī to apstākli, ka LAPK nav noteikta konkrēta alkohola reibuma pakāpe, kas konstatējama, lai personas nodarījumu kvalificētu pēc LAPK 171. panta, t.sk. arī pirmās daļas.

[17] Pieteicējs pieteikumā norāda, ka administratīvā lieta izskatīta bez viņa klātbūtnes, policists pieteicēja aizturēšanas brīdī nav nosaucis savu uzvārdu, amatu un dienestu, kuru viņš pārstāv, nav nosaucis dienesta tālruņa numuru, nav paskaidrots, kādu likumu ar savām darbībām pieteicējs pārkāpis.

Tiesa atzīst, ka šie pieteicēja iebildumi nav guvuši apstiprinājumu ar citiem lietā iesniegtajiem pierādījumiem, bet vienpusējs pieteicēja apgalvojums nevar tikt atzīts par pierādījumu lietā atbilstoši APL 161. panta otrajai daļai, ja to nav apstiprinājis cits administratīvā procesa dalībnieks – konkrētajā gadījumā atbildētājs.

[18] Pieteicējs norāda tiesai, ka ir ukrainis, slikti saprot krieviski un latviešu valodu nepārvalda, bet protokols pieteicējam netika pārtulkots. Tiesa konstatē, ka pieteicējs lietā iesniedzis pašrocīgi noformētos iesniegumus gan latviešu (lietas 11. lapa), gan krievu valodā (lietas 4. lapa), tāpēc tiesa apšauba to, ka pieteicējs vispār no 2006. gada 9. jūnijā plkst. 15.20 notiekošā neko nav sapratis. Turklāt, uzraugot sabiedrisko kārtību pilsētā, pašvaldības policijas kārtībniekam nevar būt līdzi reidā tulks, kas pārvaldītu vairākas valodas. Īslaicīgās aizturēšanas telpās pieteicējam bija tiesības prasīt tulka pieaicināšanu, bet lietā esošie pierādījumi neliecina, ka pieteicējs šādu lūgumu bija izteicis. No lietā esošajiem pierādījumiem neizriet, ka pieteicējs būtu lūdzis iestādei pārtulkot 2006. gada 9. jūnijā sastādīto protokolu.

Atbilstoši APL 150. pantam, pieteicējam atbilstoši savām iespējām jāpiedalās pierādījumu savākšanā. Tas nozīmē, ka pieteicējam ir pienākums iesniegt tiesā tos pierādījumus, kas ir viņa rīcībā un kurus pieteicējs bez pūlēm var sagādāt, tādējādi pieteicējs realizētu līdzdalības pienākumu, proti, pieteicējam administratīvajā procesā arī ir jāuzņemas daļa apstākļu noskaidrošanas un pierādīšanas nastas. Ja pieteicējs pieteikumā atsaucās uz vienīgi viņam zināmiem apstākļiem, tad pieteicējam jāiesniedz arī attiecīgie pierādījumi, vai jānorāda tiesai, no kuras iestādes šādus pierādījumus ir jāizprasa.

[19] Pieteicējs ir neapmierināts ar apstākli, ka lieta par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 171. panta pirmās daļas tika izskatīta bez pieteicēja klātbūtnes.

Lietas materiāliem ir pievienota pavēstes kopija, kura pieteicējam pret parakstu izsniegta 2006. gada 9. jūnijā, par administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas vietu un laiku.

Tiesa atzīst, ka administratīvā pārkāpuma lietu nedrīkst izskatīt bez pieteicēja piedalīšanās tikai LAPK 260. panta trešajā daļā – [lietu bez personas klātbūtnes var izskatīt tikai tad, ja ir zināms, ka tai savlaicīgi paziņots par lietas izskatīšanas vietu un laiku, un ja no tās nav saņemts lūgums atlikt lietas izskatīšanu. Ja minētais lūgums ir saņemts, institūcija, tiesnesis vai cita amatpersona, kas izskata lietu, var atzīt lūgumu par pamatotu un atlikt lietas izskatīšanu], un LAPK 260. panta piektajā daļā paredzētajos gadījumos - izskatot lietas par administratīvajiem pārkāpumiem, kas paredzēti šā kodeksa 46., 167. pantā, 171. panta otrajā daļā, 175., 177., 178. un 201.[1] pantā, pie administratīvās atbildības sauktās personas klātbūtne ir obligāta. Ja šī persona izvairās ierasties pēc policijas iestādes vai tiesneša aicinājuma, to var atvest piespiedu kārtā, bet, ja tas nav iespējams, lietu tiesā izskata bez tās piedalīšanās.

Uz konkrēto lietu šie nosacījumi nav attiecināmi.

[20] Pieteicējs pieteikumā norāda, ka nepamatots un nelikumīgs ir Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras 2006. gada 7. septembra paziņojums Nr. 78825 „Par soda naudas ieturēšanu no pensijas".

Tiesa konstatē, ka šo lēmumu ir pieņēmusi Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras Liepājas nodaļa 2006. gada 7. septembrī. APL 76. panta otrā daļa nosaka, ka administratīvo aktu var apstrīdēt padotības kārtībā augstākā institūcijā, bet ja tādas nav vai tā ir Ministru kabinets, administratīvo aktu uzreiz var pārsūdzēt tiesā.

Atbilstoši likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" 27. panta pirmo daļu Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras darbinieku izdotos administratīvos aktus persona var apstrīdēt aģentūras direktoram mēneša laikā no administratīvā akta spēkā stāšanās dienas. Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras direktora lēmumu var pārsūdzēt tiesā mēneša laikā no direktora lēmuma spēkā stāšanās dienas. Ministru kabineta 2003. gada 16. decembra noteikumu Nr. 733 „Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras nolikums" 7. punktā noteikts, ka Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras nodaļas ir teritoriālās struktūrvienības. Savukārt minēto noteikumu 5. punktā noteikts, ka aģentūras darbu vada direktors, kurš veic Valsts pārvaldes iekārtas likumā noteiktās tiešās pārvaldes iestādes vadītāja funkcijas.

No minētajām tiesību normām izriet, ka Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras nodaļu lēmumus var apstrīdēt aģentūras direktoram. Tas nozīmē, ka konkrētajā gadījumā likumā ir noteikta lietas ārpustiesas izskatīšanas kārtība.

No tiesā iesniegtajiem pierādījumiem tiesa secina, ka pieteicējs nav ievērojis lietas ārpus tiesas izskatīšanas kārtību – nav apstrīdējis Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras Liepājas nodaļas 2006. gada 7. septembra lēmumu Nr. 78825 (lietas 13. lapa).

Saskaņā ar APL 278. panta 1. punktu tiesa atstāj pieteikumu bez izskatīšanas, ja pieteicējs nav ievērojis likumā noteikto lietas ārpustiesas izskatīšanas kārtību.

Kā izriet no pieteicēja pieteikuma, tad pieteicējs faktiski iebilst pret to, ka

lēmums par pieteicēja sodīšanu pēc LAPK 171. panta pirmās daļas konkrētajā gadījumā izpildīts tā pārsūdzēšanas stadijā.

Atbilstoši LAPK 299. panta pirmajai daļai pārkāpējam naudas sods jāsamaksā ne vēlāk kā trīsdesmit dienu laikā no dienas, kad viņam izsniegts lēmums par naudas soda uzlikšanu, bet, ja šāds lēmums pārsūdzēts vai iesniegts protests par to, – ne vēlāk kā trīsdesmit dienu laikā no dienas, kad paziņots, ka sūdzība vai protests noraidīts.

Konkrētajā gadījumā ar pārsūdzēto lēmumu uzliktais naudas sods piedzīts no pieteicēja, piemērojot piespiedu izpildi, pirms pieteicēja pieteikums tika noraidīts un pirms spriedums šajā lietā stājies spēkā.

Tiesa atzīst, ka gadījumā, ja pieteicējam ir radušies zaudējumi sakarā ar naudas soda piedziņu no pieteicēja pirms stājies spēkā spriedums šajā lietā, pieteicējam ir tiesības atbilstoši APL 92. prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu, vēršoties ar attiecīgu iesniegumu iestādē.

[21] Pārbaudot pārsūdzēto lēmumu atbilstoši APL 250. panta pirmajā daļā ietvertajiem administratīvā akta pārbaudes nosacījumiem, tiesa secina, ka atbildētāja amatpersona, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, ir pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietā esošos materiālus un izvērtējusi pieteicēja sūdzībā norādītos iebildumus. Ņemot vērā iepriekšminēto, tiesa secina, ka atbildētājs pirms pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas ir pilnīgi un vispusīgi veicis administratīvā pārkāpuma lietā nepieciešamo apstākļu noskaidrošanu, tādējādi atbildētājs ir izpildījis APL 59. panta pirmās daļas prasības, kas paredz, ka pēc administratīvās lietas ierosināšanas iestāde iegūst informāciju, kas saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir nepieciešama, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu. Tiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus, atbilst materiālo un procesuālo tiesību normām. Tiesa arī konstatē, ka, izdodot pārsūdzēto lēmumu, ir ievērota lietas piekritība, ņemts vērā personas viedoklis, aktā ir norāde uz lietā savāktajiem pierādījumiem un piemērotām tiesību normām, līdz ar to pārsūdzētais lēmums attaisno pieteicējam uzlikto naudas sodu par pieļauto administratīvo pārkāpumu.

[22] Ņemot vērā spriedumā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka Liepājas pilsētas domes Pašvaldības policijas priekšnieka 2006. gada 3. augusta lēmums Nr. D48-1071/18 ir tiesisks un pamatots. Pieteicējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 171. panta pirmo daļu.

Saskaņā ar LAPK 171. panta pirmo daļu par izdarīto pārkāpumu izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu līdz piecdesmit latiem. Atbilstoši LAPK 22. pantam administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Konkrētajā gadījumā pieteicējam tika uzlikts naudas sods Ls 20 apmērā, kas uzskatāms par samērīgu, jo pieteicēja pieļautais administratīvais pārkāpums lielā mērā apdraud sabiedrisko kārtību. Personas atrašanās sabiedriskajā vietā stāvoklī, kas aizskar cilvēka cieņu, grauj sabiedrības vispār pieņemtās morāles normas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 245. - 251. pantu, 278. panta 1. punktu, 289. - 291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *V.B.* pieteikumu par Liepājas pilsētas domes Pašvaldības policijas priekšnieka 2006. gada 3. augusta lēmuma Nr. D48-1071/18 atcelšanu.

Atstāt bez izskatīšanas *V.B.* pieteikumu daļā par Valsts sociālās apdrošināšanas

aģentūras 2006. gada 7. septembra paziņojuma Nr. 78825 „Par soda naudas ieturēšanu no pensijas" atzīšanu par nepamatotu un nelikumīgu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnese I. Kaļiņina